

POSTANOWIENIE

23 sierpnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki

na posiedzeniu niejawnym 23 sierpnia 2023 r. w Warszawie,
w sprawie z wniosku L. S.
z udziałem K. S., R. S. i Skarbu Państwa - Prezydenta miasta stołecznego
Warszawy
o zasiedzenie,
na skutek skargi kasacyjnej L. S.
od postanowienia Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie
z 13 maja 2022 r., IV Ca 462/22,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. ustala, że każdy uczestnik postępowania ponosi koszty postępowania związane ze swym udziałem w sprawie.**

UZASADNIENIE

Wnioskodawca L. S. złożył skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z 13 maja 2022 r., którym oddalono apelację wnioskodawcy L. S. i uczestnika postępowania K. S. od postanowienia Sądu Rejonowego dla Warszawy – Pragi Południe w Warszawie z 2 grudnia 2021 r., wydanego w sprawie o zasiedzenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów

prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Skarżący powołał się na przesłankę oczywistej zasadności skargi, którą uzasadnił naruszeniem art. 339 i 340 k.c. poprzez niezastosowanie wynikających z nich domniemań prawnych samoistności i ciągłości posiadania. Wskazał, że po zajęciu sąsiedniej nieruchomości wraz z żoną, władał samowolnie nieruchomościami objętymi wnioskiem, podejmując w różnych ich częściach działania, jakie w danej chwili wydawały mu się uzasadnione.

Tak uzasadniony wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie mógł odnieść oczekiwanego skutku. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni. Przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarżący powinien uzasadnić tę oczywistość, wskazując jedynie na argumenty mieszczące się w zakresie kognicji Sądu Najwyższego. Nie może więc powoływać się na wadliwość ustaleń faktycznych, ani opierać na innych faktach niż stanowiące podstawę rozstrzygnięcia. (zob. np. postanowienia SN z 11 stycznia 2022 r., II USK 384/21; z 22 grudnia 2021 r., II CSK 390/21; z 31 maja 2021 r., III CSK 152/20; z 13 maja 2021, III USK 103/21 oraz z 9 marca 2021 r., IV CSK 412/20).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie spełniło tych wymagań. Z uzasadnienia zaskarżonego postanowienia Sądu Okręgowego wynika bowiem, że nieruchomość objęta wnioskiem o zasiedzenie była publicznie dostępna, m.in. przebiegała przez nią droga, z której korzystała nieograniczona, bliżej niesprecyzowana liczba osób. Prowadzi to do wniosku, że sąd rozpoznający

sprawę w ogóle nie ustalił, że przedmiotowe działki były przedmiotem posiadania wnioskodawcy i jego małżonki. Nie stwierdziwszy z kolei posiadania, Sąd nie miał podstaw, by zastosować domniemania dotyczące tej instytucji prawnej. Argumentacja wnioskodawcy stanowi zatem niedopuszczalną na mocy art. 398³ § 3 k.p.c. polemikę z ustaleniami okoliczności faktycznych sprawy.

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego orzekł zaś na podstawie art. 520 § 1 k.p.c.

AD
[ms]